

"Să ne imaginăm..."

Marți, 11 aprilie 2006

Gili Cârstea

În timp ce pentru cei mai mulți dintre colegii ei din conducerea bisericii, sesiunea din 1888 fusese doar un incident nefericit în care patimile clericale sufocaseră rațiunea, pentru sora White a fost un moment de cotitură în înțelegerea stării bisericii. Acum vedea „mai bine ca niciodată” starea bisericii Laodicea, ceea ce declanșa avertizări de o gravitate extremă. Ascultați:

„În comunitățile noastre există o stare de lucruri alarmantă. Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă, spre a vedea nevoile poporului lui Dumnezeu, ca să fie pregătită calea Domnului, au interceptat lumina trimisă de Domnul poporului Său, și au respins solia harului Său vindecător.”

Cei care trebuiau să fie în alertă erau, evident, străjerii de pe zidurile Sionului, dar ei se folosiseră de avantajul poziției lor spre a intercepta lumina.

„Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Duhului Sfânt, dar, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei de îndurare, ca iudeii din timpul lui Hristos.”

În aceeași scrisoare ea pune o întrebare interesantă, căreia noi îi putem răspunde foarte corect acum, după o sută de ani:

“Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor oponenti și căutători de greșeli, și li s-ar permite să propună bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?” (The 1888 EGW Materials, 388-428).

“Să ne imaginăm”? Dânsa spera că așa ceva se va întâmpla doar într-un joc al imaginației, dar noi astăzi nu mai trebuie să ne imaginăm. “Lor” chiar li s-a permis să propună bisericii o doctrină și o lucrare diferită de aceea pe care a trimis-o Domnul “prin agenții Săi aleși.” Ei chiar au condus lucrarea bisericii după dorința lor, împrumutând tot felul de proiecte, strategii și practici din creștinismul apostaziat, până când biserica a ajuns uscată “ca piscurile Ghilboa” și incapabilă să-și mai vadă rolul unic pentru care a fost chemată la existență.

La o sută de ani de când lumina a fost interceptată, noi putem spune, cu certitudine și fără să ne imaginăm, că ei nu au oferit bisericii “ceva mai bun.” Doctrina și lucrarea care au fost impuse bisericii ne-au depărtat de la singura spiritualitate autentică, aceea produsă de neprihănirea lui Hristos, și ne împing tot mai vizibil acolo de unde am plecat în 1844. Văduvită de solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, care trebuia să fie “începutul” ploii târzii, biserica își pierde identitatea cu fiecare generație care trece, și nu vede că solia îngerului al treilea a fost transformată într-o statuie neputincioasă căreia îi dedicăm ode, iar unii mai luminați chiar i-au scris epitaful.

Corpul nostru pastoral, în rarele lui momente de sinceritate, recunoaște că situația nu este roză. Când mai capătă uneori și curajul să se exprime, cei mai mulți ar spune ca un prieten al meu, membru al acestui corp privilegiat: “Sunt cu aproape treizeci de ani mai bătrân și simt că anii mă fac mai rău, mai egoist, mai nervos, mai păcătos...”

Dacă ar fi doar acestea – “rău, egoist, nervos” – situația nu ar fi prea disperată. Gravitatea este că în lipsa soliei trimisă de Domnul, Baal se așează imperceptibil pe tronul lui Hristos în templul inimii, ceea ce ne va face să reacționăm cu vehemență și violență atunci când Duhul Sfânt încearcă să ne descopere amăgirea “prin agenții Săi aleși.”

“Este datoria mea să vă spun că ați avut toate dovezile pe care vi le poate da Domnul cu privire la lucrarea specială pe care El o face spre a trezi o biserică încropită și adormită. Cei care vor primi solia dată, vor asculta solia Martorului Credincios către Laodicea. Dacă biserica refuză să asculte vocea Negustorului Ceresc și refuză să deschidă ușa, Hristos va trece mai departe, iar ea va fi lăsată fără prezența Sa, fără adevăratele bogății, dar zicând cu îndreptățire de sine: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (EGW 1888 Materials, 388–428).

O biserică și un corp pastoral fără „adevăratele bogății” și fără prezența lui Hristos, dar funcționând în continuare ca și când nimic nu s-a întâmplat este cea mai mare nenorocire care se poate abate peste poporul lui Dumnezeu.

În criza prezentă, îngerul bisericii are în față trei posibilități: a) să primească solia cu toată inima și să o pună la dispoziția poporului fără rezerve; b) să nu o primească, dar sub presiunea morală a servei Domnului „să se dea la o parte din drum,” încetând să mai intercepteze solia; c) să nu o primească, și să impună poporului poziția lui actuală, continuând drumul rebeliunii început la Minneapolis.

Despre această ultimă variantă și consecințele ei nu este sănătos nici măcar să ne imaginăm. Și totuși, aceasta pare opțiunea cea mai probabilă.